

**WORLD
+
RKS**

**WORLD
+
RD
S**

**BELIEVE
IN
A
LIFE**

DANMARKS NATIONALBANKS JUBILÆUMSFOND

dreyersfond

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering

INDHOLDSFORTEGNELSE

INTRODUKTION/	5
ANDERS ABRAHAM/	6
CORT ROSS DINESEN OG GURO SOLLID/	7
STEEN HØYER/	8
CHRISTINA CAPETILLO/	9
CHRISTOFFER HARLANG/	10
ANNA KATRINE HOUGAARD/	11
JACOB SEBASTIAN BANG OG JENS KVORNING/	12
KRISTINE ANNABELL TORP/	13
MORTEN MELDGAARD/	14
MATHILDE PETRI/	15
PER OLAF FJELD/	16
HELLE BRABRAND/	17
ANNE ROMME/	18
LISBETH FUNCK/	19
PETER BERTRAM/	20
NICOLAI BO ANDERSEN/	21
DEANE SIMPSON/	22
ANDERS KRUSE AAGAARD OG ESPEN LUNDE NIELSEN/	23
MARTIN TAMKE, FLEMMING TVEDE HANSEN OG HENRIK LEANDER EVERS/	24
GITTE JUUL/	25
CHRISTINE PETERSEN/	26
KRISTINE SUNDAHL/	27
ROLF GERSTLAUER/	28
KUNSTNERISK UDVIKLINGSVIRKSOMHED/	29
WORKS+WORDS 2017 DELTAGERE/	30
UDSTILLINGSPLAN/	31

WORKS+WORDS 2017

BIENNALE FOR KUNSTNERISK UDVIKLINGSVIRKSOMHED I ARKITEKTUR

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering

KADK Udstillingen 23. marts – 5. maj 2017

Danneskiold-Samsøes Allé 51, 1435 København K

Kuratorer: Anders Abraham, Peter Bertram, Christina Capetillo, Claus Peder Pedersen

Projekt assistent: Mathilde Zeuthen Lesénécal

Redaktion: Anders Abraham, Peter Bertram, Christina Capetillo

Grafisk tilrettelæggelse: Daugbjerg + Lassen

Tryk: ArcoRounborg Grafisk, Danmark 2017

Udgivet af: Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering

ISBN: 978-87-7830-957-0

© 2017/ WORKS+WORDS 2017

Biennale for kunstnerisk udviklingsvirksomhed i arkitektur og forfatterne

INTRODUKTION

Kuratorer WORKS+WORDS 2017

ANDERS ABRAHAM

arkitekt, ph.d., professor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

PETER BERTRAM

arkitekt, ph.d., lektor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

CHRISTINA CAPETILLO

arkitekt, ph.d., lektor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

CLAUS PEDER PEDERSEN

arkitekt, ph.d., lektor

Arkitektskolen Aarhus

Arkitektuddannelsen hviler på et videns- og erkendelsesgrundlag, der består af arkitektur-faglig praksis, forskning og kunstnerisk udviklingsvirksomhed. WORKS+WORDS 2017 er en biennale der præsenterer kunstnerisk udviklingsvirksomhed i arkitektur.

Kunstnerisk udviklingsvirksomhed i arkitektur er en reflekteret kunstnerisk praksis, der skaber et arkitektonisk værk og udfolder en tekstlig refleksion over værkets betydning, fremstilling og fremtræden. Definitionen af kunstnerisk udviklingsvirksomhed tager udgangspunkt i de kriterier der er udviklet på Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler for Arkitektur, Design og Konservering (KADK) igennem de seneste 10 år (se side 29). Initiativet med WORKS+WORDS 2017 udspringer af et ønske om dels at synliggøre den videns- og erkendelsesproduktion, der genereres gennem kunstnerisk udviklingsvirksomhed i arkitektur på de forskellige institutioner, og dels at styrke den kvalitative videreudvikling af feltet.

WORKS+WORDS 2017 formidler og dokumenterer kunstnerisk udviklingsvirksomhed udført mellem 2014-2017 af 28 arkitekter som er forskere eller forskerstuderende fra tre nordiske uddannelses- og forskningsinstitutioner – KADK, Arkitektskolen Aarhus og Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo. Udstillingen viser tidligere udførte værker og værker produceret særligt til biennalen, udvalgt gennem et open-call til alle nordiske arkitektskoler afholdt i foråret 2016.

Kunstnerisk udviklingsvirksomhed har som mål at udvikle nye veje for arkitekturen. Biennalen præsenterer derfor nye ideer og demonstrerer hvordan de udmønter sig i konkrete arbejder. I udvælgelsen af projekter til udstillingen har vi været interesseret i at synliggøre det arbejdsfelt og spektrum af projekter, som kunstnerisk udviklingsvirksomhed indeholder, fra eksperimenter med nye teknologier og arkitektoniske medier, til ideel forslagsstilling, projektforslag og refleksioner over realiserede værker inden for landskabs- og bygningskunsten.

Biennalen udforsker forskellige formater velegnet til udvikling og formidling af kunstnerisk udviklingsvirksomhed. Denne avis indeholder en kort beskrivelse af hvert bidrag skrevet af de deltagende arkitekter. Beskrivelsen tager udgangspunkt i spørgsmålene: Hvad er projektets grundlæggende problemstilling? Hvad består udstillingsmaterialet af og hvordan hænger det sammen med projektets ide? Hvilken sammenhæng skal arbejdet ses i? Alle deltagere har endvidere bidraget med en uddybende tekst der er tilgængelig på www.kadk.dk/workswords.

For at styrke dokumentationspraksis omkring kunstnerisk udviklingsvirksomhed vil WORKS+WORDS 2017 samle fotografisk dokumentation af udstillingen og udvalgte tekster i en publikation der udgives efterfølgende. Indholdet af WORKS+WORDS 2017 vil ydermere indgå i et online arkiv og udstillerne vil blive medlemmer af det internationale netværk WORKS+WORDS Research in Artistic Development in Architecture.

Tak til alle deltagende arkitekter, Dreyers Fond og Nationalbankens Jubilæumsfond som generøst har støttet WORKS+WORDS 2017 - den 1. Biennale i kunstnerisk udviklingsvirksomhed i arkitektur i Danmark.

01

ANDERS ABRAHAM

arkitekt, ph.d., professor, programleder KKA

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

Projektet arbejder med feltorganisering som kontekstuel strategi og er en om- og viderebearbejdning af et projektforslag til Hanstedreservatet i Nationalpark Thy som er under realisering og står færdigt ultimo 2017. Projektets problemstilling peger på et nødvendigt paradigmeskift i vores forhold til naturområder, fordi den nuværende organisering og adfærd i de fredede områder ikke længere kan beskytte mod den stærkt øgede brug igennem de seneste 30-50 år. Det er nødvendigt at udvikle nye måder at være i naturen på, som både skåner landskabet og samtidigt åbner naturen op for den besøgende.

Naturen må understøttes af arkitektoniske tiltag som kan fordele besøgende i landskabet på en mere nænsom måde og danne mere umiddelbare møder med naturen. Situationen skaber en paradoksal nødvendighed – der skal gøres noget, bygges noget, for at bevare og beskytte naturen. Projektet tager afsæt i spørgsmålene: Hvordan bygger man i et selv-formende landskab? Hvordan går man fra billede til oplevelse af stedet? Hvordan undgår man at arkitekturen bliver en grænse som fastholder en forudsigelig kultur-natur forståelse?

Spørgsmålene har været med til at skabe et projekt som bygger på 12 punkter i modsætning til et enkelt billede - ikke ét sted i landskabet, men mange. Det, som tilføres landskabet, har en sammenhæng, i kraft af elementernes form og karakter, men feltet har ikke en klar begyndelse eller afslutning. Det er en formation i lighed med landskabet, skabt i et samspil med stedets kræfter. Projektet ønsker at udvikle en tankegang og give forslag til en formgivning som kan være med til at udvikle vores natursyn.

Bogen, i montren, viser et forløb der spænder over studier af landskabets tilblivelsesproces til udviklingen af feltet og dets enkelte elementer. Ved siden af montren er det mindste af de tre podier opstillet sammen med en landskabsmodel. Podierne, i tre forskellige størrelser, er ikke møbler, men objekter, som er en del af landskabet og kan bruges på samme måde som en stor sten eller et væltet træ.

Jeg har i en række projekter arbejdet med feltet som grundorganisering på grund af den særlige forbindelse der eksisterer mellem element og mængde. Et felt kan skabe en arkitektonisk omstændighed - en rumlig fysisk tilstand, hvor alle elementer er bundet til hinanden gennem rumlige relationer, frem for en overordnet geometri, et hierarki eller et motiv. Gennem at arbejde med feltet som grundtilstand, kan man arbejde "symfonisk" med elementerne – dvs. hvis ét element forandres, forandres hele rummet! Forholdet mellem element og mængde eksisterer på mange niveauer, fra forholdet mellem det enkelte elements form og det rum som opstår i mængden, til forholdet mellem det private og det offentlige. En stor flok trækfugle i bevægelse ændrer hele tiden form. Flokken er en organisering, som har erstattet grænser med rum og overgange, og det er denne omstændighed, som gør feltet interessant at arbejde med, når man ønsker at udvikle nye offentlige rum.

TITEL:*Projekt Hansted, 2013-2017***MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**

I montre: Logbog, materialer: papir (30 sider, H 400 x B 300 mm). Skitsemodeller, materialer: bemalet HDF, varierende mål.

På gulvet: Podium, element A, materialer: støbt søbestandigt aluminium (L 1650 x H 450 x B 1100 mm). Tre figurer som repræsenterer materialet og kræfterne på stedet: a. Kvartskrystal, b. Vindfigur, c. Kors/verdenshjørner. Landskabsmodel 1:2000, materialer: bemalet HDF, stål (Ø 1600 mm, H 200 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Professor Steen Høyer, Rørbæk og Møller Arkitekter, Realdania, Naturstyrelsen, Nationalpark Thy. Tak til Rasmus Heide, modelsnedker. Erik Thorsen, metalstøber. Martin Tamke, arkitekt. Lasse Gam Folke, arkitekt og modelbygger. Træ- og metalværkstedet KADK

02

CORT ROSS DINESEN

arkitekt, lektor, programleder ART

GURO SOLLID

arkitekt, studiektor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen**TITEL:***Topologiske konstruktioner***MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**Tegning, foto, silketryk - model, 3d print, acryl
(L 220 x H 35 x B 110 mm)

Projektet tager afsæt i et kunstnerisk udviklingsarbejde omkring morfologi og topologi, som de seneste par år har været relateret til en eksisterende bygning, Slaughterhouse, på Hydra. Slaughterhouse har været omdrejningspunkt til at afsøge den topologiske tegning gennem en tegningsmæssig intervention i rummet og der skabe et møde mellem kroppen, tegningen og bygningen.

Med afsæt i de informationer som opmålingen og den fotografiske registrering af Slaughterhouse fremkaldte, er der udviklet topologiske konstruktioner i form af to modeller, som fremkalder to landskaber: *Et ydre topologisk landskab* i form af et tegnings- og modelrum, som udfoldes over en tegning og *Et indre topologisk landskab* som opbygges under en tegning og en fotografisk flade som et modelrum.

Det ydre topologiske landskab, som kommer til syne over det tegningsmæssige materiale, er sammensat af flere morfologiske forløb, der udvirker et kontinuum af topologisk udfoldede bevægelser og flader. Her viser det rytmiske flow med dets felter og kanter særlige hændelser og knudepunkter, som artikulerer en arkitektonisk tilsynekomst. Ved at se disse hændelser, som en hinde, der er trukket ud over de spor og mærker som er aftryk af handlinger antydnet i printet, fremkaldes en serie topologiske konstruktioner udspændt i tid.

De indre topologiske landskaber, som kommer til syne under det fotografiske materiale og som er sammensat af flere netværkslignende lag, fremkalder en række forskelligartede rytmiske forløb og intensiteter. I dette laminerede landskab dannes mindre komponenter der på tværs af de ordner, der konfigurerer de forskellige lag, sammenbinder bevægelser på tværs og artikulerer intensiteten. Komponenterne er både affødt af de forskellige diskurser og som samtidig skabende af netværkets form gennem deres egen logik. Komponenterne kan ses som spatieringer af rumlige udstrækninger og indre opskæringer, der fremkalder væggen, som et tektonisk aftryk af rytmer. Modellen skanderer den arkitektoniske krop i en indre verden som en mangesidig kompleksitet af niveauer, af tegn og betydninger. Dybden i modellen kan ses som det ydre landskabs opskæring og organisering af den rumlige spatiering.

Det ydre topologiske landskab kan ses som et kontrapunktisk udtryk for det indre topologiske landskab, og omvendt kan det indre ses som indfoldning af den ydre tidslige udstrækning i en indre målbar sammensathed af rationelle størrelser.

Modelopstillingerne indgår i et fortløbende arbejde med udforskningen af spørgsmål omkring morfologi, topologi og kartografi. Hvorledes udvikler vi spørgsmål omkring tilblivelse, æstetiske relationer, skala, informationer og betydninger for udviklingen af arkitektoniske konkretioner i den særlige kontekst, som vor urbanitet sætter rammer for, er en tilbagevendende tematik. Sammen med tidligere arbejder går KUV-projektet under navnet *Hydra*, en årlig tilbagevendende ramme omkring morfologi, kartografi og topologi.

03

STEEN HØYER

arkitekt, professor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

Den grundlæggende problematik er, at vise hvorledes arbejdet med landskabskunstens teori, metode og tradition kan omsættes til konkrete projekter.

I årene 2004 - 2005 udarbejdede jeg projektet *Den globale Have*, der var et visuelt statement om kontekst på cirka 100 tavler.

I årene 2006 - 2010 udarbejdede jeg landskabskunstens teori og metode i to bind, *Landskabskunst 1* og *2*, Arkitektens Forlag

I årene 2011 - 2016 udarbejdede jeg projekter til *Landskabskunst 3*, en eksempelsamling på baggrund af *Landskabskunst 1* og *2*, - teori og metode.

I året 2017 vil jeg gerne afslutte trilogien om landskabskunst med udgivelse af eksempelsamlingen.

Bogen forventes at få samme format som *Landskabskunst 1* og *2*, og at blive på cirka 300 sider.

Uddrag af introduktion til *Landskabskunst 3* ved Lene Tranberg, arkitekt, adjungeret professor:

”Tredje bind af trilogien *Landskabskunst* er endnu en grundbog i almen arkitekturforståelse. Her er teori og praksis omsat til en række skitseforslag, som på hver deres måde danner nye sproglige syntakser og udtryk - forankret i det universelle, historien og traditionen; sammenfattet i skitseform, hvor idé og teori belyses gennem sammenstilling af de store greb og sammenhænge i henholdsvis stærke sanselige fotografier og forenklede rumlige computeranimerede strukturer. Denne arbejdsmetode virker meget overbevisende, fordi den fastholder hovedpointer ved begge dele og fungerer dermed både som en stærk, men også åben, ramme for et samarbejde i en undersøgende udviklingsproces.”

TITEL:

39 skitser, landskabskunstprojekter, 2011-2016

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Prøvetryk i A4, på 190 sider

SAMARBEJDSPARTNERE:

Roskilde Kommune, Professor Anders Abraham, Billedkunstner Ingvor Cronhammar, Folketinget, Lundgaard og Tranberg Arkitekter, Kulturarvsstyrelsen, Midtjysk Skole- og Kulturfond, GHB-Landskabsarkitekter, Dansk Arkitektur Center, Vejle kommune og Anne Mau, Herning

04

CHRISTINA CAPETILLO
arkitekt, ph.d., lektor, programleder LAK

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

TITEL:

Kontinuum. Tilblivelseshistorier om det byggede,
2013-

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

40 fotografier, archival pigment print,
Hahnemühle papir (H 250 x B 250 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Realdania

Kontinuum er et igangværende kunstnerisk udviklingsarbejde i form af et trans-geografisk arkiv, der tager udgangspunkt i en kommission fra Realdania om det stedsspecifikke potentiale i yderområderne. Overordnet set handler serien om tid - om hvordan vi konfronteres med begrebet tid, når vi bevæger os i landskabet og bliver bevidste om *den store tid*, den geologiske tid. Vi kan erkende vor egen flygtighed i landskabet; men også i byerne, hvor det er tydeligt at *den lille tid*, den menneskeskabte tid, former byens beboere og epoker til et urbant stof, der gradvis glider fra én tilstand og epoke over i en anden, uden klare brud eller abrupte forandringer.

I projektet fokuserer jeg dels på det rene naturlandskab, *reserverne*, i yderområderne, dels på yderområdernes byer, der ligger som øer i det udstrakte landskab. De udvalgte byer rummer en grad af kompleks urbanitet, dvs. en bykerne med min. 2-3 etagers huse. Projektet udpeger de sammenhængende bykerner, med mange overløje tidsligheder, som de stedsspecifikke potentialer. Urbanitet kan blive en kraft i yderområderne, hvis man bygger videre på dét, der er - ikke som form, men som grundtilstand og lader den fremtidige omdannelse af byerne indeholde både det stabile og det transformative.

Det er en tankegang, der på sin vis gør *bagside* til *forside*, ved at se de mest mangfoldige og u-ordnede steder i byen som de største potentialer, idet de rummer den autenticitet, der skaber identitet og sted. De sammensatte områder står for en frisætning, fordi hvert hus, med sine forskelle, bidrager til en fælles mængde, der ikke udtrykker sig som én bestemt arkitektonisk eller historisk fortælling, men snarere er en righoldig *collage* - et arkiv af rum, som man kan bygge sig ind i og stå i forhold til. I byerne er mange generationers arbejde synligt, byens tid bliver nærværende. De forskellige huse er karakterer, der skaber kollektiv historie gennem deres individuelle udsagn og gennemgår en gradvis transformation. Vi bor et sted hvor andre boede før, hvor andre siden vil bo: i et *kontinuum*.

Når vi bosætter os tæt, kan andre områder friholdes, så de store kontraster mellem by og land fastholdes. Udgangspunktet for serien af fotografier er således åbenheden i landskabet og tætheden i byen. Det udstrakte landskab omgiver yderområdernes byer, og adgangen til landskabet er direkte og umiddelbar. Igennem serien af fotografier er horisonten i de åbne landskaber fikseret - kun i billederne af de sammensatte bebyggelser og byrum er den ikke længere synlig. Som betragter går vi fra at være omgivet af landskabet til at være en del af byen, fra at være alene i ét stort rum, til at være mange sammen et sted.

Gennem fotografiet undersøger og medierer jeg steder og landskaber der udfordrer vores arkitekturforståelse og natursyn. Når vi udvider vores syn på landskabet og byerne i Danmark, udvikler vi samtidig vores forståelse af, hvordan vi kan udforme omgivelserne. Landskabs- og bybilleder er medskabende i forhold til den virkelighed de fremstiller, og har derfor betydning for fremtidig planlægning og udvikling af områderne uden for de større byer.

05

CHRISTOFFER HARLANG

arkitekt, ph.d., professor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

Folding and Lining omhandler de æstetiske, tekniske og betydningsmæssige planer, som det arkitektoniske værk Hammershus Besøgscenter udfolder.

Der reflekteres over, hvorledes værkets ide forholder sig til værkets virkninger og sammenhængen mellem præmis, betingelse og form. Bygningen er under opførelse som en konstruktion med insitu-støbte fundament, gulv og vægge og en tagkonstruktion i lim- og egetræ.

Projektets indledende skitser viser en entydigt ortogonal aflang formet bygningskrop med en høj grad af gentagelse, der organiserer bygningen i to typer af rum: Åbne rum med direkte visuel forbindelse til landskab og slotsruin, og hvortil publikum har adgang, og indadtil mod skrænten, en række lukkede rum som er back-up og servicenum, som publikum kun delvist har adgang til. Disponeringen følger således kendte principper, som både ses i Mies van der Rohes åbne planer med lukkede kerner og i Louis Kahns tænkning, der sonder mellem det betjente rum og det betjenende rum.

Gennem studier af terrænets koter, og ved at overlejlre en forenklet fremstilling af grundens morfologi med organisationsmodellen, udviklede vi en ny kompleks planfigur, der gennem anvendelsen af tre styrende modulære hovedgeometrier, kunne følge grundens form, sikre fundering og samtidigt etablere den fornødne orientering inde fra bygningen mod udsigten til landskabet og slotsruinen.

Den dikotomi der deler bygningens geometriske helhed i to dele som henholdsvis den modulære gentagelse og den organisk formede undtagelse, samvirker om at forløse bygningens principielle rumlige opbygning som henholdsvis betjente og betjenende rum. Bygningens tektoniske opbygning består af to adskilte men forbundne dele henholdsvis foldning og foring. Hvor foldningen omfatter gulvet og væggenes støbte former, er foringen det sammenføjede niveau i form af tagkonstruktion, trædæk, panelvægge og døre.

Disse elementer, der alle er udført i savskåret egetræ, har til formål at bebo den foldede betonstruktur og forlener den således med det nødvendige og velkomne niveau af taktil varme og funktionalitet. Foldninger fremkommer, i et stof eller i et materiales skorpe, når et materiale overskud eller strukturelle forskydninger i fladernes fordeling når et vist omfang. I projektet her ses foldningen som et arkitektonisk greb, der får den arkitektoniske figur til at fremstå i en tættere udveksling med landskabets morfologi end en bygning, der er tænkt som et objekt i landskabet, almindeligvis kan etablere.

Der udstilles to skalamodeller: Den store landskabsmodel fortæller om sammenhængen mellem den arkitektoniske figur og det landskab den indgår i, og den anden model, der består af en serie mindre modelstudier, viser nogle af de morfologiske undersøgelser af foldning og foring.

Projektet kan ses i sammenhæng med den arkitekturopfattelse der prioriterer helheder, sammenhænge og tektonisk kultur.

TITEL:

Folding and Lining. Reflections on Methodology and Meaning in Hammershus Visitors Centre

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Skalamodeller, støbt beton (L 2200 x B 1100 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Arkitema Architects K/S

06

ANNA KATRINE HOUGAARD

arkitekt, ph.d., timelærer

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen**TITEL:***Bastardernes Park*, 2016-17**MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**

Planer, opstalter, snit, renderinger, modelfotos

I *Dansk Synonymordbog* står at "bastard" betyder: hybrid, krydsning, køter, gadekryds, uægte barn, horeunge, tævesøn, halvkaste; amfibium, mellemting. Med negativ retning peges ordet på det uønskede ved utilsigtede blandinger og fænomener der er dobbelttydige, herunder sågar amfibiedyr, der fører et vekselvarmt dobbeltliv.

Bastardernes Park er inspireret af Monsterparken i Bomarzo i Italien, en lysthave fuld af dæmoni, hvor havens rum smelter sammen med ens eget forestillingsrum hvorved en mellemverden åbner sig, der kan skubbe til den besøgendes vante tanker og mønstre. Det er selvfølgelig farligt.

Den grundlæggende idé i *Bastardernes Park* er at åbne en mellemverden mellem tegning og en midlertidig parkarkitektur. Projektet udspringer af mit ph.d. projekt, *The Animate Drawing*, hvor arkitekturtegning forstås som et medium der er i forandring, ja, man kunne sige at tegningen selv er lidt af en bastard, et gadekryds mellem renæssance praksis og nutidig praksis, et uægte barn af tankens og materiens verden.

Udstillingsmaterialet tager udgangspunkt i en bastard-tegning fra mit ph.d. projekt, en plan som er lavet med et processing script. Algoritmen har roteret selv samme dele (trekanter og firkanter) via animationer på lidt forskellige måder, og de er lagt ind i Ernst Thälmann Park i Berlin. Herved sættes midlertidige rumlige programmer i værk i den eksisterende park. Udover planer, opstalter og snit af de rumlige elementer i parken, er der visualiseringer og modelfotos.

Dette materiale hænger sammen med projektets grundlæggende idé ved at skabe en bastard arkitektur, der ikke er entydig eller har én fast form. Projektet bryder med den klassiske europæiske værkforståelse, hvor et værk er en helhed af dele, hvor ingen del kan fjernes eller lægges til uden at forringe helheden. I modsætning hertil kan man i *Bastardernes Park* netop tilføje og fjerne dele, og bevæge dem rundt. Man kan således også tegne parken på mere end én måde, som et felt der forandres over tid.

Til de rumlige programmer i *Bastardernes Park* hører blandt andet et *Amfibium*, et vekselvarmt sted, hvor man kan sove beskyttet omend næsten udendørs. Et andet er *Karrusellerne*, en samling af lystpavilloner, hvor man kan sidde indeni en skærm der kan dreje. Så er der *Gyngetrapperne* og *Tårnene* - store bastarder i parkens skovfyldte områder hvor man kan komme op og få udsigt. *Landskabet* er i kontrast hertil en flade af mange små foldede skamler lavet af bølgepap, der for eksempel kan være festivalområde.

Projektet kan ses i sammenhæng med forskning i arkitekturens arbejdsmedier og hvordan disse medier medskaber og sætter deres eget præg på arkitekturen. Arbejdsmedierne er på spil i oversættelsen fra tegning til det byggede - i dette tilfælde en park. Det er denne oversættelsesproces *Bastardernes Park* handler om, idet den er på vej ud af tegningens verden for at skubbe til virkeligheden.

07

JACOB SEBASTIAN BANG

arkitekt, lektor, programleder

JENS KVORNING

arkitekt, professor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

Projektets idé er, at gennemføre en serie af systematiske undersøgelser af dialektikken og interaktionen mellem de tids-, kultur- og traditionsafhængige præferencer for komposition og organisering, som arkitekter er bærere af, og den formvilje og kombinationslogik som er indlejret i nogle givne formelementer.

Udstillingsmaterialet består af eksempler fra en serie systematiske udforskninger og afprøvninger af ovennævnte dialektik. Udgangspunktet for de indledende afprøvninger er et tæt pakket felt af forskellige figurer. Det er Jacob Sebastian Bang, som har skabt både de enkelte figurer og sammenpakningen. Men feltet fremstår som om de enkelte figurer var bragt på plads gennem en generisk proces – som isflager der af stormen presses sammen i bunden af en bugt, eller en geologisk proces, som har presset forskellige stenarter så tæt sammen som muligt. Figurerne er alle forskellige både i størrelse og i form. Der er figurer der har en glat, afrundet konvex form som en strandsten. Der er figurer som har store konkave hulninger og konvekse udposninger. Der er figurer som er mere fligede. Og der er figurer med en udpræget længderetning. De finder i sammenpresningen hinanden i tætte møder mellem det konkave og det konvekse.

Dette materiale udsættes for to former for undersøgelse, kontrolleret af to forskellige blikke: interventioner i det sammenpakkede felt af figurer og nyudlægning af elementerne. Disse interventioner og nyudlægninger kontrolleres og videreudvikles af henholdsvis et abstrakt kunstnerisk blik og af et blik, som aflæser og bearbejder feltet som repræsentation af en by med volumener adskilt af kommunikationskanaler og større pladser.

Udstillingsmaterialet består til dels af en logbog, som er til rådighed for udstillingsgæsten. Logbogen rummer eksempler på alle de typer af interventioner og nyudlægninger, som har været gennemført, samt udvalgte viderebearbejdnings. Der er i logbogen endvidere en række korte tekster som uddyber nogle af de refleksioner, diskussioner og forsøg på begrebsdannelser, som arbejdet har igangsat. I montren vises udvalgte eksempler på opstillinger – eller fragmenter fra opstillinger, som forfatterne finder særligt interessante eller typiske i forhold til projektets undersøgelsesoptik.

Alle der arbejder med form oplever, at der er former, der vil hinanden, og former, som har svært ved at være i nærheden af hinanden. Det drejer sig ikke om grimme eller smukke former, men om formrelationer der fungerer eller ikke fungerer – ud fra nogle svært definerbare vurderingskriterier. Ikke desto mindre er der ofte stor konsensus omkring vurderingen, i hvert fald så længe den diskuteres blandt personer, der har et skolet blik i forhold til form og formrelationer.

Projektets ambition er, ved anvendelse af hvad der kunne kaldes en "adækvat grad af systematik", at undersøge på den ene side dialektikken og interaktionen mellem de tids-, kultur- og traditionsafhængige præferencer for komposition og organisering, som arkitekter – i dette tilfælde de to forfattere – er bærere af, og på den anden side den formvilje og kombinationslogik, som er indlejret i nogle givne formelementer. Gennem denne systematiske tilgang til studiet af de svært definerbare vurderingskriterier, er det vores håb, at vi når frem til nogle indsigter, refleksioner og begrebsdannelser, som kan bidrage til at kvalificere diskussionerne om form og kunstnerisk udviklingsarbejde, og knytte disse diskussioner til alle skalaer og diskurser inden for det arkitektfaglige felt.

TITEL:

ww3, 2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Logbog, tegninger og modeller

08

KRISTINE ANNABELL TORP

arkitekt, ph.d., timelærer

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen**TITEL:***Mellemrummets hus, 2016***MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**

Tegninger, tekst, modeller (L 700 x H 400 x B 360 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Vejleder: professor Anders Abraham

Det udstillede materiale er en del af ph.d.-afhandlingen *Mellemrummets hus*, der blev afsluttet i december 2016. Gennem projektet undersøges der hvilke arkitektoniske potentialer der er i boligtypen hus-i-hus, hvor klimaskærmen er adskilt fra en eller flere boligkerner gennem en uopvarmet mellemzone. Disse potentialiteter afsøges gennem at kortlægge og analysere både eksisterende og en række forslagsstillede hus-i-hus, som blev produceret i forbindelse med undersøgelsen. De forslagsstillede værker udvider mulighedskataloget for hus-i-hus, men nok så vigtigt, er de med til at fremskrive konturerne af en arkitektonisk identitet for hus-i-hus, gennem det problem de også fremskriver undervejs, der har at gøre med typologiens mellemzone; hvad er mellemrum, og hvordan virker mellemrum?

Udstillingsmaterialet viser et udvalg af de forslagsstillede hus-i-hus. De er alle undersøgt gennem forskellige former for aktualisering; tegning, model og tekst. Hver form for aktualisering undersøger værkerne på forskellige måder, og tegner samtidigt et dynamisk mellemrum imellem sig; hver prototype er et værkfelt snarere end et sluttet værk, eftersom hverken tegning, model eller tekst alene udgør fyldestgørende beskrivelser af den enkelte prototype, men har hver sine virkemåder og videns-sfærer, som tilsammen giver en facetteret viden om den enkelte prototype eller værkfelt.

Spørgsmålet om mellemrummets egenskaber er grundlæggende i forhold til at forstå hus-i-hus som arkitektonisk projekt, men undersøgelsen af mellemrummet kan samtidig ses som et bidrag til den generelle diskussion af det arkitektoniske mellemrum - og i endnu videre forstand, som et forsøg på at forstå arkitektonisk grundlæggelse som en produktion og en refleksion der finder sted imellem noget.

09

MORTEN MELDGAARD

arkitekt, ph.d., lektor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

Projektet spørger helt grundlæggende til forholdet mellem billede og bygning. Hvordan forholder det levende billede, filmen, sig til den oplevede bygningskrop i form af det byggede værk? Kameraet er for så vidt en krop, som står i vores sted og i samme relation til bygningens krop, som den, vi plejer at erfare i oplevelsen af arkitekturen. Disse to kroppe, kameraets og bygningens krop, har et mellemværende, for så vidt at der altid består et mellemværende mellem menneskekroppene og bygningernes kroppe. Hvori består dette mellemværende da?

Bygningens krop og min krop har et mellemværende. Vi er hverken lige gamle eller lige store. Vi har vidt forskellige livsudsigter, og den tidslige skala vores kroppe måles på, er meget forskellige. Alligevel har vi et mellemværende. Vores veje krydses, i den måde jeg oplever bygningen på, i måden den trækker sig tilbage og giver plads til min krop, i ganglinjer, i opstigningen, i bygningens forsyningsystemer, i dens logistik og infrastruktur, i måden dens konstruktion skærmer mig mod verden. Men bygningen er også en tærskel, overgangen mellem mig og byen, mellem inde og ude, mellem mit leje og mit virke, mellem hvad jeg oplever og hvordan jeg opleves af de andre.

Imidlertid er kameraets krop privilegeret i forhold til min egen. Kameraet ser gennem klipningen, som den russiske konstruktivist og filminstruktør Vertov skriver et sted. Det ser gennem tid og rum og gennemskuer sammenhænge og relationer i bygningen, som førhen har ligget skjulte hen. Således har arkitekturen og filmen også et mellemværende. Traditionelt siger man, at arkitektur er rummets kunst og filmen tidens, men er det ikke mere sandt at sige, at begge kunstarter udfolder sig tidsligt og rumligt? Arkitekturen producerer en tid gennem rummenes rækkefølge og snittets udstrækning, medens filmen altid arbejder med at producere rum ud fra et bestemt tidsligt udgangspunkt. Hvis film og arkitektur deler en egentlig forskel, er det måske rammen, som arkitekturen sætter om vores livsverden, og som filmbilledet indrammer.

TITEL:

Sketch #1 Alvaro Siza

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

HD video, 14 min.

SAMARBEJDSPARTNERE:

Cort Ross Dinesen, Jenna Mangulad og
Rasmus Winther Jensen

10

MATHILDE PETRI
arkitekt, lektor, grad.dipl. (AA)

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

TITEL:

Transparens og porøsitet

*– at åbne facaden på Sognehuset ved Trinitatis
Kirkeplads i København, 2015*

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Montre, bord og arbejdsmock-up 1:1

SAMARBEJDSPARTNERE:

Medarbejdere: Anders Liisberg, stud.arch. og
Lars Myrhøj, arkitekt

Menighedsrådet ved Trinitatis kirke ønskede større synlighed mod omverdenen og mulighed for at åbne sognehuset op mod byen. Man ønskede at forstærke sammenhængen mellem kirke, sognehus og kirkeplads.

Forslaget interesserer sig for, hvordan vi modellerer denne overgang mellem kirken som semiprivat institution og det offentlige byrum. Interessen bygger på fascinationen af de overgange eller mellemzoner, som vi typisk finder i den traditionelle arkitektur. Overgange som giver mulighed for et mentalt frirum, et både og, hvor sindet kan omstille sig mellem to verdener.

Grundlæggende har det handlet om at finde graden af transparens. Den nye facade skulle på én gang signalere åbenhed og samtidig sikre, at brugerne af rummet ikke følte sig eksponeret. Denne dobbelthed, samt ideen om en overgangszone, har gradvist affødt en logik, der i kombination med det stedsspecifikke har styret formdannelsen.

Forløbet resulterede i udviklingen af en let skærm i kortenstål, der opleves både transparent, porøs og tæt. Skærmen er udført af T'er i størrelse som en mursten, der er sat sammen i et vilkårligt uendeligt grid. T'erne er vendt og drejet og får ornamentale karakterer.

I lukket tilstand opleves T'erne som en helhed. Når skærmen er åben, ses hvordan T'erne folder sig ind i hinanden, og de enkelte T'er træder tydeligere frem. På afstand opleves kun helheden, men tæt på anes underdelinger og grupperinger. Symbolikken ligger i relationen mellem fragment og helhed, hvor fragmentet – T'et – symboliserer individet. Som individer er vi fragmenter af en større helhed, men i sammenkomsten opstår fællesskaber. Fortællingen handler om en evig vekselvirkning mellem individ og fællesskab – et liv der ikke kan være *enten eller* men altid er *både og*.

Udstillingsmaterialet består af montren, hvor udviklings- og fremstillingsprocessen er gengivet, og bordet hvor de forskellige oplevelsesmæssige fænomener er beskrevet. Mock-up'en 1:1 viser en arbejdsmodel af forslaget.

Montren viser udviklingen af skærmen - griddet - og de overvejelser der førte til den endelige udformning. Vi er tæt på materialet og på fremstillingen af skærmen. Ligeledes er vi tæt på detaljerne og deres referencer.

Bordet viser forslaget i sin bynære kontekst, hvor dynamik, diagonalitet, balance og tyngde har været afgørende. Samtidigt gengives de oplevelsesmæssige virkemidler, der handler om dybde, tyngde, bevægelse, spejling og refleksion, inde og ude, overgange og identitet.

Mock-up'en afrunder montre og bord i 1:1.

Samlet set peger mine undersøgelser på, at skærmen som arkitektonisk element har potentiale, når overgangen mellem det private og det offentlige skal modelleres. I sin udformning kan skærmen via stedsspecifikke fortolkninger formidle et narrativt perspektiv til det offentlige rum. Tunge og tillukkede facader ville kunne løsnes op uden at miste deres tyngde. I kombination med glasfacader ville fænomener som spejlinger og refleksioner kunne medvirke til at give facaden dybde og mangfoldighed.

11

PER OLAF FJELD

arkitekt, professor emeritus

Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo

The project investigates some fundamental architectural issues concerning human's in-born, layered comprehension of the physical world, its resistance forces, and time within the relationship between stability and movement. At present, the path from an immediate visual assumption of physical reality to the physical experience of this same reality is in transformation. Architecture once so earth-bound and place specific is now as a concept nomadic, shipped not just as an idea or image, but also its physical parts, to anywhere.

This search confines itself to a very limited situation. The focus point is a simple trolley, something that moves cargo; it delivers and leaves. However in relation to the project's subject, this trolley, raised up above the floor and double-ended, indicates two directions, but moves nowhere. The material choice, oak, is more about surface and psychological, than the reality of its physical situation, a function but does not function. The trolley's cargo is two childlike block images of a house exactly alike also made of oak, but one emits a faint sound, thus the houses' place identity arises not from a visual difference or placement as usual, but through the sound emitted from one house.

Displayed in the other showcase are test models, the working drawings, sketches, quotes, and relevant material from architects whose work and writing have had impact regarding the subject matter. The content of the two showcases work together as one investigation.

Has the impact of today's highly, visual orientation and fluid society modified our inherent, initial comprehension of the physical world, and is this shifting the borderline of comprehension expanding a grey area of undefined spatial potential and energy between concept and physical reality? In relation to the built and written work included in the second showcase and the impact this has had and still has upon how we comprehend architecture, is there a need to reinterpret and review essential issues that concerned twentieth century architects in light of an expanding grey-zone between concept and physical reality? Do we need to relook at the trolley and its cargo?

TITEL:

The Trolley and the Moveable Architectural Objects,
2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Trolley, with handles (L 1800 mm, H 800 mm,
W 400 mm)
Two houses, oak (L 180 x H 480 x W 180 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Emily Randall Fjeld

12

HELLE BRABRAND

arkitekt, lektor emeritus

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

TITEL:

Along and Across – kin-aesthetic space making,
2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Sekvenser af levende billeder, vist på LCD-skærm.
Tegningsserier, vist som print

Projektets grundspørgsmål drejer sig om arkitektonisk modelarbejde. Hvordan kan vi arbejde med æstetiske strategier der fokuserer, ikke blot på hvad en given opgave skal løse, men også på hvordan rum konstitueres åbne for sanselig og reflektiv resonans som forandringspotentiale?

Udstillingsmaterialet består af værket *Along and Across – kin-aesthetic space making*, som er en *gestus-model* i arbejdet med udvalgte kræfter og karakterer relateret et konkret bygningsprogram – et landhus på Langeland. *Resonerende* sat op som sekvenser af levende billeder, vist på skærm. Og, diagrammatisk vist som tegningsserier der fokuserer forskellige lag og relationer i værket.

Arbejdet er kunstnerisk udviklingsvirksomhed (KUV) - en reflekteret kunstnerisk praksis, der skaber et værk og udvikler en refleksion over værkets betydning, fremstilling og fremtræden. Projektet/værket relaterer udstillingsmaterialet til paper/tekst, hvor refleksionen begrebsligt er organiseret som indbyrdes relaterede dimensioner, sat i forhold til KUV's kriterier: tydelighed, tæthed og dybde.

Along and Across – kin-aesthetic space making er en *gestus-model*, som arbejder med gensidige udvekslinger mellem krop og medium. Modellens kompositionsplan er sat op som en ramme for *rummets rejsning*, med fokus på hvordan nye *indre* rum konfigurerer og udveksler med kontekstuelle og konceptuelle møder og konflikter i glidende skala. Modellen opererer med fremtrædelses- og virkeformer man relaterer til umiddelbart sanseligt i en skabende/deltagende proces, der netop ikke kun drejer sig om re-præsentation. Set sådan, fordrer modelarbejdet spring i opmærksomhed, med repræsentation- og diagram tænkemåders *distante* fremstillinger modstillet en mere umiddelbar nærværende og *fri* tilgang til form- og betydningsdannelse. Tilgangen fordrer resonans i og imellem mange niveauer i modellen, med opmærksomhed på bevægelsesfølelsens a priori æstetiske dimension, som et smidigt potentiale.

Arbejdet indskrives sig samtidig i en tradition, der ser kroppen og arkitekturens historier som sammenvævede i skiftende relationer, eksemplificeret ved skiftet fra den klassisk ideale krop, reguleret af geometriske figurer vi kender fx fra Vitruvius, og til i dag hvor ideal-kroppen viger for helt anderledes flydende krop-og-verden interaktioner. Som KUV praksis udveksler arbejdet med KADK's kriterier for kunstnerisk udviklingsvirksomhed. KUV er integreret i den kunstneriske praksis, men med fastlagte regler for refleksion og dokumentation, som fastholder, udvikler og formidler indsigt knyttet til kunstnerisk arbejde. Dokumentationen afdækker ikke alle de forhold der bindes sammen i værket, men belyser udvalgte kunstneriske problemstillinger og åbner for perspektiver i værkets undersøgelse.

13

ANNE ROMME

arkitekt, ph.d., adjunkt, programleder Finder sted

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

At bygge urbane boliger til mange bør indebære at tage stilling til det fælles. Dikotomien privat-offentlig slår ikke til i forhold til at artikulere mellemrummet mellem byen og det enkelte individ, og det er nødvendigt for arkitekturen at tage stilling til, hvordan vi er én og mange, ens og forskellige.

Projektet diskuterer boligblokkens arkitektoniske grundbetingelse, feltet mellem det private og det offentlige, og det homogene og det forskellige. Projektet foreslår en gentænkning af hvad der er ens og forskelligt i en boligblok. Fremfor forskelligartede facader på ens bagvedliggende betonkonstruktioner, lader projektet forskellighederne opstå der hvor mange individer mødes i fællesrum, som de har en tilknytning til, passer på og måske forhandler om. Omvendt udtrykkes det at vores grundlæggende ens menneskelige behov for privathed ér ens og bør gives os ret til den samme mængde rum uafhængigt af købekraft.

En serie modeller, nogle repræsenteret fysisk og andre på fotografier, søger at artikulere et samspil mellem det homogene – en serie af private, singulære rum – og det differentierede fællesrum. Det homogene og det differentierede væves sammen sådan at sammenhængen mod gaden er enkel og mod det indre gårdrum komplekst. Overgangene mellem de private, de fælles og de offentlige steder gradueres med lys og farver. Modellerne forsøger at gøre det fælles tydeligt ikke bare grammatisk, men også som et visuelt udtryk.

En klar visuel forståelighed mellem individet og fællesskabet er tilstræbt, sådan at modellerne forhåbentligt diskuterer deres problemstillinger med beskueren, snarere end postulerer entydige svar. Ligeledes har modellerne ingen umiddelbar kontekst, både fordi de afspejler den nutidige situation hvor boligprojekter bygges på "bar mark" uden anden kontekst end ligeledes ny-opførte naboblokke, men også fordi modellerne dermed kan ses som isolerede udsagn.

Arbejdet er direkte inspireret af Kazuyo Sejimas Kitagata boligprojekt (1994-2000), som bruger det kubiske tværsnit til at artikulere én af mange beboere i en væg af rum. Mine arbejder tager idéen et skridt videre og lader de generiske kuber væves sammen med en række fællesrum.

Pier Vittorio Aureli og Martino Tartarras kritik af nutidigt boligbyggeri har også dannet grundlag for projektets idéer. De påpeger et misforhold mellem en tiltagende standardisering af boligbyggeriet og en overdreven fokus på at "designe identitet". De foreslår en gentænkning af arkitektens rolle, som indebærer at det hjemlige rum frigøres i økonomisk, rumlig og æstetisk forstand.

Endelig har Peter Eisenmans forsvar for det generiske som det klare og analytiske udgangspunkt for den specifikke form også spillet en rolle. Dermed er modellerne nok så meget analytiske, diagrammatiske udsagn, en afprøvning af metoder til at give nutidige livsformers grundlæggende betingelser form.

TITEL:

Housing Many, 2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Model 1:50, lindetræ (L 1000 x H 500 x B 500 mm). Skitsemodeller, varierende skala

SAMARBEJDSPARTNERE:

Statens Værksteder for Kunst

14

LISBETH FUNCK
arkitekt, førsteamanuensis

Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo

TITEL:

Architecture and the production of Presence

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Color photographs on paper

Photo I (L 1200 x W 850 mm)

Photo II (L 650 x W 650 mm)

Structure, MDF, black and silver color

Structure I and II (L 600 x H 600 x W 300 mm)

Presence refers to a spatial relationship where things are in reach, are tangible and thus have an immediate impact on human senses - the word "production" literary means to "bring forth" an object in space. The way architects assemble structures; materials and spaces produce appearances that affect us. We can associate "appearance" with "presence" - whatever "appears" is "present" because that what appears makes itself available. The project, *Architecture and the production of Presence*, focuses both on the process of making architecture and that which architecture produces.

I have framed my discussion primarily on the Canadian affect theorist and political philosopher Brian Massumi's aesthetic concept of semblance. Massumi describes the concept as an experience of a lived abstraction, an experience of something abstracted for a moment from a context; a context that in itself is palpably concrete. The topic of this research blends into concurrently fields of aesthetic theories, phenomenology, object-oriented philosophy and affect theory, theories that are to a certain degree interesting and relevant related to the discussion on presence. However, the focus in this project, always circles around the concept of semblance and how a building can be understood related to abstraction, that is to say, through the way it is built and its capacity to produce affect. The aesthetic potential of a building is thus its capacity to enable appearances that are physically tangible, if not always visible. One might argue that this has always been the aim of architecture and that, in principle, all buildings produce affect, intentionally or not. Aiming at affect is not new to architecture, however, to make architecture's main focus the buildings capacities to produce affect, and thus an affective response in human bodies prior to consciousness, move the discipline of architecture and the role of the architect further into the world of sensations.

Photo I and II: Case study, Casa del Fascio by Giuseppe Terragni. Photographs abstracted from a real situation stays in the abstraction. Brief moments of a sensual spatial experience are abstractions from a context that produces similar conditions as that what a photograph is able to capture and hold on to. The abstractions are deprived their original context and appear autonomous; sensual experience made present.

Structure I and II: Case study, Casa del Fascio by Giuseppe Terragni. The two spatial structures, shown at the exhibition, are part of a series of eight that investigates the relationship between substructure, structure, space and material. With this series I set out to change the hierarchy in a structure. The hierarchy changes when the various factors are compounded differently or when added layers of structures, materials, and colors gradually challenge the dominating elements. The structures in this series aim at ambiguous appearances as a result of colliding structures and conflicting hierarchies.

15

PETER BERTRAM

arkitekt, ph.d., lektor

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

The idea for the project began a few years ago, when KADK was in the middle of a structural reform. It is a profoundly architectural problem to develop a spatial distribution of an institutional culture and a corresponding programme. Nevertheless, many of the drawings used in the process were diagrams that did not seem to require the presence of an architect, and the language used to discuss the development was often very different from the language used in the academic cultures of research, artistic practice and teaching. Although I was not surprised, I could not stop thinking about the reason. It gave rise to the idea of making an imaginary art academy.

The projects that I started to develop in both written reflection and in the making of architectural models and drawings were centred around two questions.

1. What characterizes the academy institution as spatial and discursive practices?
2. What is the relation between the academy institution and society?

The project consists of two parts. One is a book bearing the title *Academic Dissensus*. It has a reflection on the nature of the art academy and a well-illustrated presentation of the project. Another is the architectural models and drawings of buildings conceived to belong to an imaginary art academy. Some of them are shown in this exhibition. In the showcase a collection of architectural models in various scales is presented. On the table a selected number of models are made in the scale of 1:50 and assembled to illustrate a possible campus.

As a general comment the individual works are made as an integral part of an on-going reflection on the nature of the art academy. Therefore, they are not all organized into a single project proposal but rather developed as independent spatial and visual reflections on various aspects of an art academy. For the same reason they have not been made as a concrete project proposal at a specific site.

The project partakes in the on-going discussion of the role of the academy in contemporary society. It addresses the art academy in particular and more generally the role and status of cultural institutions in contemporary capitalist society. It advocates a position of *Bildung* (dannelse) not to retreat from society but to offer what the author/maker believes it needs the most: critical thinking.

It advocates a conception of the academy as a heterogeneous whole characterized by its ability to frame a set of different academic cultures and render their mutual frictions productive. Hence the term: Dissensus.

The academy is an archipelago.

TITEL:

Academic Dissensus, 2016

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Forskellige medier, materialer og dimensioner

16

NICOLAI BO ANDERSEN

arkitekt, lektor, programleder KTR

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen**TITEL:***Stabel*, 2017**MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**

Modeller 1:10

Tårnet, træ (L 360 x H 360 x B 750 mm)

Længen, træ (L 440 x H 660 x B 440 mm)

Punktet, træ (L 440 x H 440 x B 440 mm)

Stabel er en undersøgelse af arkitekturens oplevelsesmæssige fænomener. Hvordan lyset filtreres gennem en konstruktion. Betydningen af bygningskunstens materialemæssige og tekniske aspekter. Og hvordan en historisk reference kan inspirere og kvalificere det arkitektoniske udsagn.

Projektet er en del af et studie af, hvordan arkitektonisk forslagsstilling kan beskrives gennem oplevelse, undersøgelse, refleksion, fremstilling og gen-fremstilling af oplevede fænomenologiske egenskaber. Spørgsmålet er, på hvilken måde et oplevet fænomen kan bruges som udgangspunkt i en fremadrettet arkitektonisk forslagsstilling.

De udstillede genstande udgøres af tre modeller og en serie skitser. Skitserne er en undersøgelse af de tre bygningers indbyrdes relation, de individuelle konstruktioners gestalt samt de enkelte deles sammenføjning.

Stabel er inspireret af en historisk reference: tømmerstablens materiale, geometri og rumlige virkning. Det stablede tømmer, de stabile, men dynamisk udseende figurer og spillet af lys og skygge i facaden er motiver der har dannet afsæt for den arkitektoniske forslagsstilling.

Projektet tager endvidere teknisk udgangspunkt i en traditionel byggeteknik. Det konkrete fysiske materiale, tømmerstokkene, er blevet samlet ved hjælp af en særlig teknik, laftning, i en bestemt form. Konstruktionen danner et rum med en særlig oplevelsesmæssig virkning der opstår når lyset filtreres gennem konstruktionen.

Et kunstværks mentale indhold kommer til fremstilling gennem en konkret teknik. Den tyske filosof Martin Heidegger peger på, at ordet teknik for grækerne ikke betyder kunst eller håndværk, men "at lade dette eller hint stå frem på denne eller hin måde i det nærværende" (Heidegger 2000).

For Gadamer er kunstværket ontologisk defineret som en "emanation af urbilledet" (Gadamer 2004). Kunstværket tilføjer ved at gen-fremstille urbilledet noget nyt til verden i en "værensproces" der gentages hver gang hos betragteren.

Projektet viser hvordan et eksisterende, oplevet arkitektonisk fænomen kan anvendes som udgangspunkt i en fremadrettet arkitektonisk forslagsstilling. Arkitekten gen-fremstiller et arkitektonisk fænomen i verden ved hjælp af et konkret, fysisk materiale. Beskueren får en æstetisk oplevelse af stofflighed og tyngde. Stilhed og bevægelse. Lys og skygge.

Stabel kan i den forstand forstås som en transformationsmodel for hvordan et eksisterende, arkitektonisk fænomen kan gen-fremstilles for en nutidig opmærksomhed.

Projektet er en del af forskningsprojektet 'bæredygtig transformation' der handler om hvordan bygningskulturens tekniske, historiske og æstetiske egenskaber kan kvalificeres og videreudvikles i et samlet bygningskunstnerisk greb. Forskningsprojektet er en del af forskningsenheden BDBA, bæredygtig bygningsarv ved KTR, Kandidatprogram i Kulturarv, Transformation og Restaurering.

17

DEANE SIMPSON

arkitekt, ph.d., lektor, programleder USC

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen

In conversation with emblematic drawings of the collective architecture of the city, such as: Turgot's 1739 drawing of Paris; Anderson's 1961 drawing of New York; and closer to home, Gedde's 1761 and Bollmann's 1971 drawings of Copenhagen – this drawing investigates the potential implicit in large detailed isometric projection drawings to bridge, and slide, between scalar and disciplinary concerns – across territories, spaces and objects. Viewed from a distance such drawings support a two-dimensional map-like imaging of urban territory, describing organisational formats constituted by built fabric, infrastructure, landscape, etc. As a viewer is drawn closer into the drawings, they become increasingly three-dimensional, describing traits of various urban spaces within the larger territory. Finally, close up to the finer details, the specific architectural characteristics of the three-dimensional architectural objects become evident – their massing, window treatment, materiality, tectonics, etc.

The work – a physical drawing of Copenhagen – operates as a vehicle to explore the potential of bridging between the scalar and disciplinary logics of representing urban territories on the one hand, and architectural objects on the other. This is in contrast to the now common 'zoom in and out' scalar relations supported by ubiquitous virtual map interfaces such as Google Earth. These differences implicate a further theoretical reflection on the theme of scale, supported by its problematization in the work of Philippe Boudon for example, but also in relation to the theorisation of virtual map interfaces. In these terms, the work engages several questions. What might be the potentials of re-situating the logic of the body of the viewer into the physical drawing? What is the potential of constructing the drawing as an embedding of the architectural within the urban on the one hand, and a production of the urban from an accumulation of architectural objects on the other? What alternate conceptions of the city might be possible through such representations – distinct from those supported by the spatial and temporal characteristics of Google Earth for example?

The drawing is not conceived of as an evenly detailed field as in Turgot's or Anderson's, but one with varying gradients and topographies of detail, combining existing 3D city models, GIS data, and further layers of information. These include aspects of the social lived qualities of the city as well as unfolding of emblematic or critical sites within the city. To accommodate the horizontal exhibition vitrine format, the distance of the viewer from what was originally intended to be a wall-mounted work, is produced through Fresnel lens magnification and the varied elevation of the viewer.

TITEL:

Over Territories, Spaces, and Objects, 2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Digital Print, Fresnel Lenses, Armatures

SAMARBEJDSPARTNERE:

Charles Bessard, Joost Grootens, Wuyahuang Li and USC

18

ANDERS KRUSE AAGAARD

arkitekt, ph.d., studieadjunkt

ESPEN LUNDE NIELSEN

arkitekt, ph.d.

Arkitektskolen Aarhus

TITEL:*Alleyway Points; Interweaving 'Real' and 'Representational' Materiality, 2016***MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**

Eksperimenter, primært udført i beton, SLS 3D-print, latex. Del-eksperimenter, fotografiske repræsentationer. Punktsky, akryl

SAMARBEJDSPARTNERE:

Carleton Immersive Media Studio (CIMS), Carleton University, Ottawa, Canada

Forskelligartede former for fotogrammetri og 3D-scanning muliggør indfangelse af den fysiske verden i det digitale domæne. Dette har vist sig instrumentelt i et utal af forskellige henseender. Når virkeligheden bliver digitaliseret, bliver den frigjort fra sine materielle forpligtigelser: der er ingen indvirkende tyngdekraft, fysisk fasthed eller materielle egenskaber. En bearbejdning af denne kan i stedet foregå på de præmisser og det mulighedsrum givet af software og hardware. Således opstår muligheden for at kombinere virtuelle potentialer med virkelighedens aktuelle mål og komplekse topografier.

Alleyway Points består af en række eksperimenter, som søger at udforske denne sammenvævning af disse to parallelle domæner gennem en pendulering imellem det fysiske og det digitale. En gyde danner rammen om disse forsøg, hvor den etablerede punktsky i sig selv bliver anskuet som en digital substans, hvorved relationen mellem den fysiske og virtuelle stofflighed og materialitet undersøges. Igennem en række manipulationer genindtræder punktskyen som fysiske artefakter, der har gennemgået en række transformationer, oversættelser og fabrikationsprocesser. Således kan der etableres en kontinuerlig dialog og pendulering mellem de to domæner, hvor grænsen mellem, hvad der kan anskues som det virkelige og repræsentationen deraf, bliver gradvis mere utydelig. Dette adskiller sig fra to dominerende diskurser inden for arbejdsgange mellem det virkelige og det digitale, der ofte er ensrettede bevægelser, som søger enten at realisere abstrakt data (fra digitalt til fysisk virkelighed, såsom parametrisk design) eller omvendt, at indfange og kvantificere fysisk materie gennem digitalisering (fra fysisk til digitalt, f.eks. bygningsopmåling). I stedet kan fabrikations- og scanningsprocessen forstås som et arkitektonisk redskab i slægtskab med den traditionelle arkitektoniske tegning, som simultant kan mediere mellem at være beskrivende, virkelighedsskabende og forslagsstillende (datid, nutid og fremtid).

De udstillede artefakter er tilvejebragte som eksperimentelle refleksioner over det dialektiske forhold mellem det digitale og det fysiske. En række højt opløselige punktskyer udgør fundamentet: gyden som helhed (scannet med lidar-tripod-scanner) samt detaljeudsnit af vinduer, murværk og teksturer (scannet med højpræcisions lidar-scanner-arm). Dette udmunder i en række værker, med hver deres distinkte transformative logik, som skal ses i en overordnet helhed. Forsøgene spænder fra den direkte oversættelse af et forvitret vindue til mere frie og skulpturelle bearbejdnings. Hvert skridt i processen indeholder intentionelle oversættelser, men uundgåeligt også en række ikke-intentionelle transformationer givet af fabrikationsprocessen. Eksperimenterne danner en indledningsvis diskussion af 3D-scannings- og fabrikationsprocesser som redskab i den arkitektoniske tilblivelsesproces – som en afart arkitektonisk tegning, der kontinuerligt sammenvæver digital substans og fysisk materie.

19

MARTIN TAMKE arkitekt, lektor

FLEMMING TVEDE HANSEN designer, ph.d., lektor

HENRIK LEANDER EVERS forskningsassistent

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering

Digital fabrication technologies allow for mass-customisation of building elements - architectural design shifts from the global repeat of standardised elements to the careful development of localised individual elements. How can this approach be utilised for architectures with spatial ceramic elements?

Filigree Vaults takes its point of departure in the use of ceramics in architecture. Today ceramic is in buildings mostly used as uniform modular elements for surface application - bricks and tiles. This project discusses and exemplifies new possibilities for ceramics in architecture, which emerge in the interface of traditional ceramic techniques and digital technologies. This novel combination allows for the design of unique ornamental ceramic modules responding to an overall architectural design.

Within the broad range of ceramic materials porcelain has outstanding properties. It is characterised by an intensity in surface and texture - this is due to its high content of kaolin. It is kaolin that develops the characteristic white color in porcelain, which is obtained by high temperature firing. The high temperature transforms the material chemically. The porcelain melts but is at the same time able to maintain its shape. It is this property that characterises the ability of the porcelain to be transparent when illuminated. Likewise, it is this quality that make up the basis for the ceramic glaze to be produced by a special vitreous depth, comparable with the character of a gemstone.

3D design software and robotic 3D printing allows to highlight and utilise the qualities of porcelain in architectural application. The project speculates on the levels of design, craftsmanship and technology. It asks, how the boundaries of porcelain can be overcome and the material can operate on architectural scale. This investigation is undertaken in a design lead way, focusing on the building of an architectural archetype: the vault. The project utilises the precision and repeatability of robotic fabrication and introduces the discretisation of overall shape, bespoke patterns and integration of design and fabrication tools. The ornamentation of the vault is steered by the light from the outside. In the exhibition strong light engulfs and penetrates the modules and illustrates the relationship between ornamentation, space, light and shadow.

TITEL:

Filigree Vaults, 2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Installation of 3D Robotic printed ceramics elements for a vault. (L 2060 x H 960 x W 600 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

CITA: Centre for Information Technology and Architecture, KADK in collaboration with SuperFormLab, KADK

20

GITTE JUUL

arkitekt, ph.d.-studerende

Arkitektskolen Aarhus
University of Ljubljana, Faculty of Architecture

TITEL:

The Meaning of Makeshift Architecture, 2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Drawing, pencil on paper (L 1100 x W 2200 mm)

The project is searching for knowledge about ways of living that has not been integrated in the architectural language; apparently insignificant meaning of issues and concerns that is traditionally not regarded significant by “professional” architecture. It wants to remind architecture of the importance of things and situations that are not visible on city maps; and not built from technical drawings, specifications and building permits; provisional, improvisatory building that is approaching a spontaneous order, breaking the “professional” procedures in its making.

These makeshift situations are built in care of society and operating in a space partly inside and outside – on the threshold to the public – supporting aspects that can help transform common spaces into active and vibrant places of civic expression and social relations.

In order to discover new ways of transmitting meaning from makeshift building, the project creates a coherence between re-presentations in academia and 1:1 created situations in public by tying together the relation between material and immaterial forces through architectural drawing. The architect’s traditional media – maps and technical drawings – are reconsidered in order to expose and communicate the invisible and overlooked in the drawing process. The traditional drawing tools – pencil and paper – are chosen to compensate for the small computer screen in the development of the complex outside with all its connections and relations.

To search for meaning and make the invisible visible, the project will explicitly bring forward the overlooked and apparently insignificant by drawing it very precisely. The drawing process aims at mirroring the 1:1 situations in public and how they move from inspiration, over action to reflection. It will also mirror the ability of the 1:1 situation to work as a scaffold for something else to happen. It seeks to expand common space, include disorder and work as a meeting place for a broad range of actors. It recognizes and articulates minimal actions and customs, blurs the boundaries of exterior and interior and public and private space.

The drawing process wants to demonstrate there can be instants of intensity and significance in apparently insignificant places; structures of intensity and significance can be makeshift, provisional, incomplete and fragile in character; and things and situations are connected to resources, place of origin and to communities with their habits, customs and daily life.

21

CHRISTINE PETERSEN

arkitekt, førsteamanuensis

Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo

“Hukommelsen, også den kollektive, er knyttet til steder. Når vi utsletter et sted i den ytre verden, mister vi en hovedvei til vår egen historie.” Lena Lindgren, Morgenbladet 02.11.12

1 *STED 33 ROM* har utgangspunkt i et reelt sted, et hus i Oslo, mitt hjem. Prosjektet utforsker rom, og minner om rom, gjennom ulike medier. Arbeidet består av seks fysiske, konkrete fremstillinger, vist som en del av en romlig installasjon og av arkivet ”33 fortellinger”. Ved hjelp av subjektive undersøkelser og objektive analyser av ulike elementer ved huset, har jeg undersøkt mine egne minner, for deretter å undersøke andres.

Jeg er interessert i hvordan vår hukommelse knytter seg til steder og hus. Formålet med prosjektet er å utvide forståelsen for hva et hus og et sted er, sett i sammenheng med dets egen kulturbakgrunn, tid og historie – og også de opplevelser og erfaringer som er knyttet til det.

Med utgangspunkt i tanken om at arkitekturen begynner med det enkelte rom, har jeg undersøkt hva som skal til for at noe kan kalles et rom, og hvor stort det må være. Alle mennesker har et forhold til rom, enten de er private, slik som soverommet, kjøkkenet, spisestuen – eller det dreier seg om offentlige rom, som kafeen, biblioteket, og jernbanestasjonen. Boligen betraktet som romprogram er kanskje den strukturen vi har mest nærhet til: alle mennesker har et forhold til det å bo. I boligen er gjerne de ulike rommene gitt forskjellig viktighet. Stuen har som oftest en høyere status enn toalettet, og hovedinngangen en større viktighet enn kjellerboden.

Arbeidet ”minne om 33 rom” undersøker arkitektoniske minner og hva som skjer når rommenes hierarki fjernes og man behandler alle rommene på samme måte. Denne tegningen er den første i serien, og her etableres et felles rammeverk som også er et utgangspunkt for de andre arbeidene. I stedet for at de viktigste rommene er plassert først, og gitt en større betydning, er alle rommene gitt like mye oppmerksomhet og undersøkt på en likeverdig måte. Jeg har ønsket å undersøke hva som skjer når rommet fjernes fra sin plassering i planen, og gis nye grenser. Ved å plassere alle rommene inn i et retningsløst rutenett blir forholdet mellom dem abstrahert og rommet individualisert, og det oppstår nye mellomrom og overganger mellom dem. Det jeg oppnår ved å løsrive rommene fra plasseringen i planen er at det skapes et objekt som er mulig å studere både fra innsiden og utsiden. Når rommet er en del av et planforløp, blir en viktig del av romopplevelsen, opplevelsen av å bevege seg videre til et annet rom.

Jeg jobber med rom som ikke lengre finnes, og med spor av minner. Jeg er interessert i den konkrete og fysiske formen, og i betydningen av de historiene som lever videre fra generasjon til generasjon, hendelser som har skjedd og møter som har vært – i alt det som danner brikkene i den store fortellingen om et hus.

TITEL:

1 *STED 33 ROM* - portrett av et hus, 2014-2017

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Seks bilder (L 920 x H 920 x B 40 mm)

Installasjon (L 2000 x H 2000 x B 1000 mm)

Arkiv (35 stk à L 350 x B 250 mm)

X-finér, blyant, fargeblyant, maling, fotografi

22

KRISTINE SUNDAHL

Erhvervs ph.d.-studerende

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering. Arkitektskolen**TITEL:***Burning the Inert*, 2017**MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:**Model i krydslamineret træ (L 2000 x H 2000 x
B 800 mm). Video vist på LCD-skærm**SAMARBEJDSPARTNERE:**Dansk Brand- og sikringsteknisk Institut
Niels Grønbæk, arkitekt, ph.d., lektor

Materials are vibrant and have agency; they have the capacity to affect and to be affected.

This claim is central to my research and this project will attempt to unfold its idea and themes. Materials are always in a process of generation and degeneration – materials are vibrant. Materials are affected by the surroundings but they also have their own agenda - materials have agency. Houses are material assemblages - vibrant materials with different agencies put together creating more or less conflictual meetings accommodating external demands in relation to conditions like among others climate, construction and aesthetics.

Cross laminated timber (CLT) is a relatively new engineered wood material where low quality soft wood is glued together in layers eliminating the anisotropic qualities of the wood creating a uniform isotropic and fully calculable and reliable material. Considering a completely different and affirmative approach to the anisotropic qualities of wood Brian Massumi writes about the woodworker. The signs are the qualities, which envelop a potential; the capacity to affect and to be affected. When reading these signs, the woodworker interprets the wood and develops what is enveloped in the sign.

The model is a lamination of wooden boards; a homemade CLT where all the knots, bends and bulkinesses of the wood will be absorbed, and balanced in the assemblage of the boards and glue, neutralising its signs. It removes agency from the wood forcing it to take any form upon it. The model forms, with thick and solid walls, an outer figure with inner spaces cavities and chimneys. I see fire as an inherent quality of wood and to reclaim its agency (on behalf of the wood) the model is partially burned. In the action of burning the fire is considered as an aesthetic performance and the documentation of the process is displayed at the showcase next to the model.

Wood is conceived as THE natural, living building material. To say that wood is a living material will be agreed by most. Then to state that wood is an isotropic, predictable fill material to put in between our inner and outer cladding can be a radical statement, but nevertheless a reality when concerned with new engineered wood materials like CLT. To discuss the qualities of CLT, in the way it is currently used one is left to discuss it on a macro level. CLT can lower the CO2 emission if it replaces materials like concrete and steel because of its lower production energy and lighter weight (transport). Wood has gone from a sensuous natural material conceived 1:1 to an abstract conceived matter discussed on a macro society level.

CLT is designed to pose as little resistance as possible when opposed to a form. The material behaviour and qualities of the wood are oppressed. For what reason? Is it for the convenience of a building process? Is it to enhance the control of the material? Probably both, but with the gain of convenience and control the creativity of the material is lost.

23

ROLF GERSTLAUER

arkitekt, mediekunstner, professor

Arkitektur- og designhøgskolen i Oslo

Inspired by Sverre Fehn's drawing with the inscription "Mennesket er i dyret. Rommet finnes i dyret" and a yet unpublished thesis titled *The animal inside the looking glass - a neurodiverse reading of butoh and the inexpressible*, this work aims at bringing forth an artistic research that dwells upon and acts within the idea expressed in the statement "Man meets under the tree, acting in necessity, viewing itself in urbanity", and raises the following question: if all architecture sets the stage for all human behavior; what behavior (rather than idea/concept) sets the stage or the architecture?

The nature of a drawing and the art of drafting – autistic-sense-perception, acting and reverse engineering in the making and the looking.

As a starting point for this investigation in performativity and body & space morphologies is the naked autistic body as it is set to immediate motility (the naked autistic body is defined as the primal body behaving subconscious and before any form of architecture, yet there is a need). This danced or otherwise performed body is considered *the problem of the body* that the second autistic body approaches and seeks to aware (the second autistic body is defined as the unlearned sensing body remaining stupid in its approach of the first autistic body, yet there is a need).

The approach and awareness of the problem of the body is an *autistic sense perception* that arguably is captured and then further acted in various types of drawings containing still and moving imagery as well as installations of transitional and mnemonic objects, models and plastics, books, words, mutterings, scores and sketches. In repetitive approaches (or a constant reiteration) of and in an autistic sense perception, the *two autistic bodies* possibly can create a third body. This third body could be argued for as the primal spatial or architectural condition that sets the stage. A body and space morphology beyond concept, idea or subject/object distinctions purely acted in the meeting of two autistic bodies under the tree. Without function and social responsibility, this body and space morphology is a meaningless space created just by needs: *the space or the stage of necessity*. In written reflections, the space/stage of necessity will be tried as being the primal architecture in humanity. The core architecture or stage in art and in society – an act of acting before art and before society.

Cenotaph for a Missing Dance, montre 1: Relational objects, things considered the third body coming from the two autistic bodies and that create the stage and infrastructure for new dances and new bodies.

Drawing NN, montre 2: NN's butoh, her immediate, intangible and ephemeral danced resonance, brought into the state of an ever-revolving drawing. Video/photo, sculptures, sketches, words and ready-mades as mnemonic tools for a timeless constructive reading of a dance danced now.

TITEL:

Drawing Work On Stage: A Neurodiverse Acting Towards A Primal Body And Space Morphology, 2012-

MEDIE, MATERIALER OG DIMENSIONER:

Multimedia installation, plastics, models, drawings, sketches, books, work scores, found objects
(L 2200 x H 1100 x W 1140 mm)

SAMARBEJDSPARTNERE:

Julie Dind, visiting tutor, butoh performer and scholar, multimedia artist

KUNSTNERISK UDVIKLINGSVIRKSOMHED

Kriterier for kunstnerisk udviklingsvirksomhed ved KADK, uddrag fra WORKS+WORDS 2017 Open Call

De tre kriterier, *Tydelighed*, *Tæthed* og *Dybde*, betegner de æstetiske, tekniske og betydningmæssige planer, som sættes i spil i kunstnerisk udviklingsvirksomhed. Til disse kriterier knytter der sig krav til dokumentationen og karakteren af det materiale, der produceres.

Kriterium 1: *Tydelighed*

Værket virker i sin fremtræden. Det skal være muligt at afdække virkemåden, hvad der virker og hvordan det virker.

Dette kriterium omhandler forholdet imellem den ide værket tager afsæt i og værkets udtryk. Her foregår en refleksion over den bestemte tids-rumlige sammenhæng og værkets specifikke materialitet. Hvordan virker værket her og nu, og hvordan står det frem i forhold til dets præmisser og betingelser? Overvejelser om værkets æstetik og det valgte formsprog beskrives.

Kriterium 2: *Tæthed*

Værket inddrager fænomener og strukturer i sammenhænge, der ikke foreligger på forhånd. Det skal være muligt at forstå hvad, der bringes til at virke sammen i værkets fremtræden og på hvilken måde sammenhængen etableres.

Arbejdets problematik udvikles gennem den specifikke måde en række forskellige forhold samles i værkets materiale. Eftersom det enkelte værk er unikt, er teknikken aldrig helt den samme fra værk til værk og den overskrider derfor den videnskabelige metodes krav om reproducerbarhed. Under dette kriterium redegøres for arbejdet med forskellige materialeforhold, ideer og funktioner som ikke nødvendigvis har en relation fra starten, men gennem arbejdet mødes i sammenhænge, der skaber ny betydning.

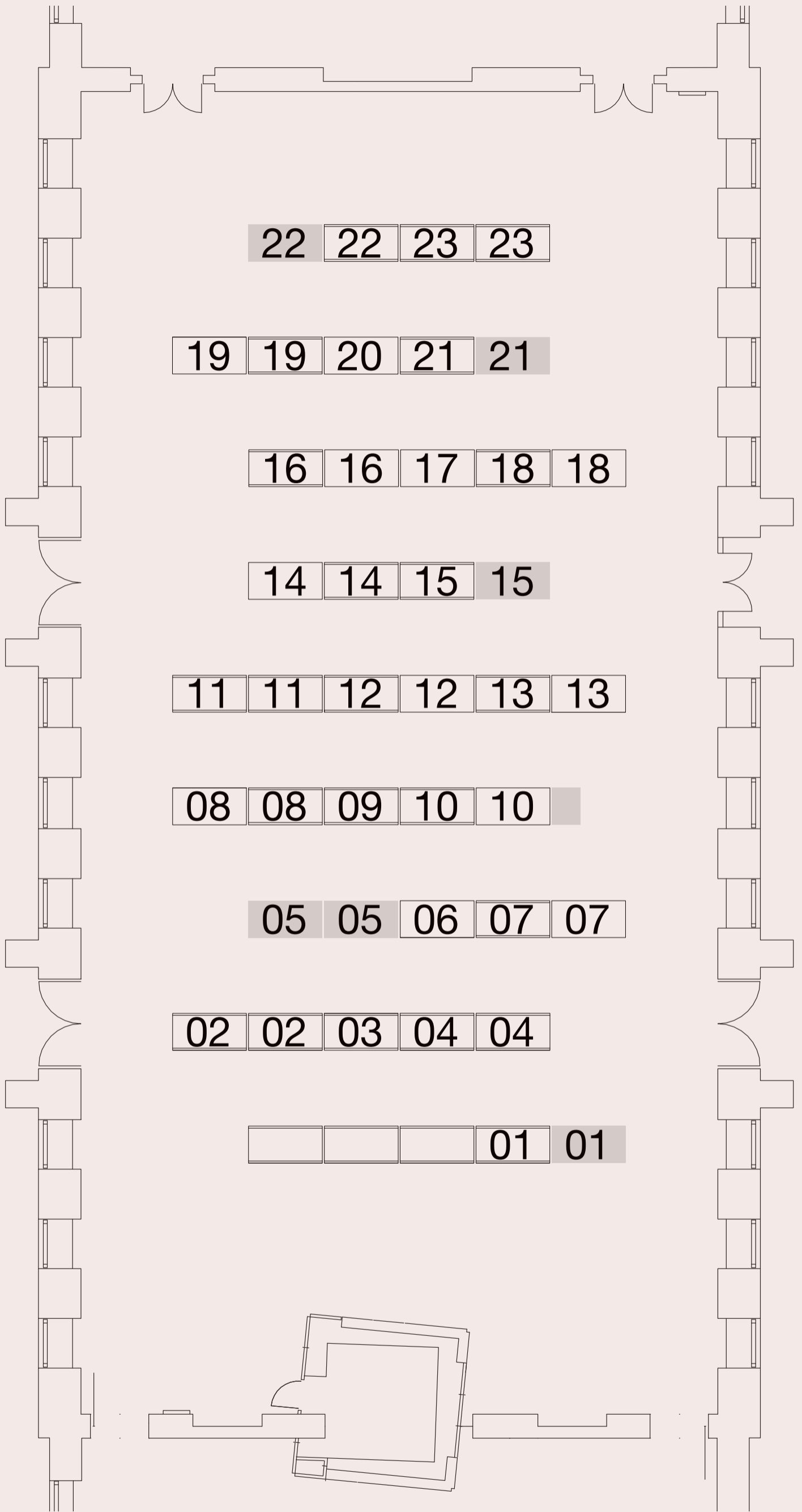
Kriterium 3: *Dybde*

Værket sætter nye regler for den kunstneriske praksis og etablerer nye rammer for fortolkning af omverdenen. Det skal være muligt at afdække relationer til eksisterende betydningsdannelser i kulturen og samfundet.

Målet for den kunstneriske praksis er først og fremmest at producere ny betydning. Det skal derfor være muligt at placere arbejdet nationalt og internationalt og spørge på hvilken måde det bidrager til vores forståelse af de pågældende kulturelle forhold. Værket skal kunne placeres i en klasse af arbejder inden for faget, der har udvist relevans for dets udvikling. Hvad bygger det på og hvad lægger det til?

WORKS+WORDS 2017 DELTAGERE

- 01/ ANDERS ABRAHAM
- 02/ CORT ROSS DINESEN OG GURO SOLLID
- 03/ STEEN HØYER
- 04/ CHRISTINA CAPETILLO
- 05/ CHRISTOFFER HARLANG
- 06/ ANNA KATRINE HOUGAARD
- 07/ JACOB SEBASTIAN BANG OG JENS KVORNING
- 08/ KRISTINE ANNABELL TORP
- 09/ MORTEN MELDGAARD
- 10/ MATHILDE PETRI
- 11/ PER OLAF FJELD
- 12/ HELLE BRABRAND
- 13/ ANNE ROMME
- 14/ LISBETH FUNCK
- 15/ PETER BERTRAM
- 16/ NICOLAI BO ANDERSEN
- 17/ DEANE SIMPSON
- 18/ ANDERS KRUSE AAGAARD OG ESPEN LUNDE NIELSEN
- 19/ MARTIN TAMKE, FLEMMING TVEDE HANSEN OG HENRIK LEANDER EVERS
- 20/ GITTE JUUL
- 21/ CHRISTINE PETERSEN
- 22/ KRISTINE SUNDAHL
- 23/ ROLF GERSTLAUER

23. marts til 5. maj **2017**

BIENNIALE I KUNSTNERISK UDVIKLINGSVIRKSOMHED I ARKITEKTUR

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering

KADK Udstillingen

Danneskiold-Samsøes Allé 51
1435 København K

Alle dage 11-18

Det Kongelige Danske Kunstakademis Skoler
for Arkitektur, Design og Konservering